

Се презъ съланілта: и съв-
беха оученици те мѣ класо-
ве и стривахаги съ рѣже-
ти, и гдѣхаги.

2 Я нѣкои ѿ Фарисеи те
имъ рѣкоха: Защо прѣвигте
това, што не прѣбыва да
се прѣви въ събѣшта;

3 Я Иисусъ ѿговари, и рѣ-
че имъ: нито това ли не-
стѣ четали, што напрѣвѣ,
Давидъ когато оуѓади на
той, и онъ щото бѣхаги съ
нѣго;

4 Каквѫ влѣзе въ дому
Божій, и земѧ и гдѣхлѣбо-
ве те на-предложеніе то, и
даде и на онъ, който бѣхаги
съ нѣго, който (хлѣбове) не
бѣше прошиено да ги гдѣатъ
дрѹги, но токмо сващеници
ци те;

5 И говореше имъ: Защо
Сынъ чловѣческій є Гос-
подъ и на събѣшта та.

6 И пакъ въ дрѹга събѣш-
та се сѣдчи да влѣзе, въ со-
борище то, и оучише: и бѣ-
ше тамъ нѣкой чловѣкъ, и
дѣсна та мѣ рѣка бѣше съхла.

7 И вардѣхаго кнїжници
те и фарисеи те, да ли ци-
да го исѹсли въ събѣшта:
За да мѣ намератъ вина.

8 Но той имъ знаеше по-
мышленія та, и рѣче чело-
вѣкъ, който имаше рѣка та
си съхъ: стана прѣвъ, и за-
стана на срѣдъ. Я той ка-
то стана, застана.

9 И рѣче имъ Иисусъ: це
бы попытамъ нѣцю: шо
прѣбыва да прѣви нѣкой въ
събѣшта, добрѣ ли, или зло;
да спасѣ ли душа, или да
погуби; а онъ мѣлчеха.

10 И като ги поглѣда съчи-
ки те, рѣче на оногово че-
ловѣка: прости си рѣка та.
Я онъ а прострѣ: и бидѣ
Здрава рѣка та мѣ, каквото и дрѹга та.

11 Я онъ се испажлиха ѿ
лѣдостъ: и разговарахасе по
междѹ си, чо да стѣратъ на
Иисуса.

12 И въ онъядни излѣзе
въ гора та да се помоли: и
сичка та нощь бѣше въ мол-
итва та Божія.

13 И като се сѣмна, по-
выка при сїбе оученици те
си: и избра ѿ нихъ дванад-
есетъ, който и апостоли
нарече.

14 Симона, когото наиме-
нувъ Петрогъ, и Андrea бра-
та мѣ, Тѣквата и Тѣманна,
Филиппа и Варфоломея,

15 Матѳея и Фома, Тѣ-
квата (сина) Ялфевъ и Си-
мона, който се нарѣчеше Зи-
латъ,

16 Тѣда (сина) Тѣквата,
и Тѣда Искарийскаго, кой-
то и бидѣ предатель:

17 И като сѣдзе съ нихъ,
застанѣ на єдинъ мѣсто ра-
бино: и мнозина оученици
негови, и многомножество